

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.112 van 29 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat B. VRIJENS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees, afkomstig uit Gadish (gemeente Gjilan) en hebt u de Kosovaarse nationaliteit.

U zou ongehuwd zijn en u zou steeds in uw ouderlijke woning hebben gewoond.

U zou gewerkt hebben in de bouw. In 2000 zou u enkele keren op straat bedreigd zijn door dorpelingen die zeiden dat u met de Serviërs had samengewerkt. Uw familie zou niet bedreigd zijn. U zou toen gevochten hebben met een dorpsgenoot, B.B.. De politie zou een onderzoek gevoerd hebben naar het gevecht en ze zouden vragen hebben gesteld. De zaak zou geen verder vervolg hebben gekregen.

Op 9 augustus 2003 zou u bij het verlaten van de woning beschoten zijn door een drietal onbekenden in een rode wagen. U zou gewond geraakt zijn aan uw buik en aan uw vinger en uw familie zou u naar het ziekenhuis hebben gebracht. De politie zou ter plaatse gekomen zijn en ze zouden een onderzoek hebben gevoerd. U zou een verklaring hebben

afgelegd bij de politie en de rechtbank. De daders zouden nooit gevonden zijn. Volgens u zou u beschoten zijn omdat uw oom H.A. (de broer van uw vader) in Australië getrouwd was met een Servische. Ongeveer vijftien jaar geleden zouden hij en zijn echtgenote naar Kosovo teruggekeerd zijn. Ze zouden echter niet samengewoond hebben in Kosovo, maar ze zouden meteen gescheiden zijn. Na de oorlog, ongeveer tien jaar geleden, zou uw oom gestorven zijn. U acht het echter ook mogelijk dat u beschoten werd omdat er sprake was van een persoonsverwisseling. Na het incident zou u gewoon verder gewerkt hebben in Kosovo.

Omdat u zich niet langer veilig voelde zou u Kosovo verlaten hebben op 18 februari 2007. Op 15 maart 2007 zou u aangekomen zijn in Brussel. U zou doorgereisd zijn naar Antwerpen omdat u gehoord had dat daar veel Albanezen wonen. Omdat u bang was om gerepatrieerd te worden zou u aanvankelijk geen asielaanvraag hebben ingediend. U zou in Antwerpen een appartement gehuurd hebben en u zou in het zwart hebben gewerkt.

Op 12 november 2008 vroeg u uiteindelijk toch asiel aan.

U bent in het bezit van een verlopen identiteitskaart afgeleverd door UNMIK op 10 maart 2003, een attest afgeleverd door het ziekenhuis van Gjilan waarin melding wordt gemaakt van uw opname, een kopie van een attest van de gemeentelijke rechtbank van Gjilan waarin vermeld wordt dat u geblesseerd werd op 9 augustus 2003 en dat u verklaard hebt dat u later nog werd lastiggevallen.

Na het gehoor legde u uw UNMIK reisdocument, afgeleverd op 25 februari 2004 en verlengd op 25 februari 2006 neer bij het onthaal van het CGVS.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk problemen te kennen omwille van het feit dat uw oom getrouwd is geweest met een Servische.

Uw bewering als zou u beschoten zijn omwille van het huwelijk van uw oom met een Servische is louter gebaseerd op persoonlijke vermoedens, maar wordt niet gestaafd aan de hand van concrete gegevens. Zo verklaarde u zelf dat u niet weet waarom onbekenden op u schoten en dat u misschien niet het doelwit was (CGVS, p. 11). Van de bedreigingen en het gevecht met B.B. maakte u aanvankelijk geen enkele melding. En gevraagd of u vóór het incident in de zomer van 2003 ooit problemen had gehad antwoordde u aanvankelijk zelfs ontkennend (CGVS, p. 6).

Merkwaardig is ook dat u de enige was die gevisieerd werden en dat de rest van uw familie, meerbepaald uw vier broers nooit gelijkaardige problemen hebben gekend (CGVS, p. 10 en 11).

Bovendien kon u geen enkele informatie geven over de Servische partner van uw oom. U kent haar familienaam en zelfs haar voornaam niet, u weet niet waar ze nu verblijft en u weet niet vanwaar ze afkomstig is. U zou dit niet weten omdat het u niet interesseert (CGVS, p. 9 en 10).

Van een kandidaat vluchteling kan echter verwacht worden dat hij toch enige details kan verschaffen over de vermoedelijke oorzaak van zijn probleem.

Ook zou u na het incident dd. 9 augustus 2003 geen problemen meer hebben gekend in Kosovo. U zou gewoon verder gewerkt hebben en u zou in februari 2007 vertrokken zijn zonder concrete aanleiding (CGVS, p. 11).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België nog meer dan anderhalf jaar gewacht hebt vooraleer u een asielaanvraag hebt ingediend. Als motivatie voor deze laattijdigheid verklaarde u dat u bang was om gerepatrieerd te worden hetgeen niet afdoende is als uitleg (CGVS, p. 5). Door deze laattijdigheid wordt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees verder ondermijnd.

Verder haalde u geen elementen of feiten aan die zouden kunnen aantonen dat u op onvoldoende bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. U kon immers zonder problemen aangifte doen bij de politie. Na het incident van 9 augustus 2003 kwam ze ter plaatse en werd er een onderzoek gevoerd. De politie kwam ook naar het

ziekenhuis zodat u daar een verklaring kon afleggen (CGVS, p. 6 en 7). Het feit dat de daders niet gevonden werden kan te wijten zijn aan tal van redenen zoals anonimiteit van de daders, gebrek aan bewijzen/getuigen,... Er kan in dit geval dus geenszins gesproken worden van een onwil tot / gebrek aan bescherming vanwege de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het attest van de rechtbank van Gjiilan dd. 8 mei 2007 werd afgeleverd op uw eigen vraag, voor het bekomen van een visum. Er wordt enkel in bevestigd dat u in 2003 het slachtoffer was van een schietpartij hetgeen op zich niet betwist wordt. Verder wordt er in vermeld dat u zelf verklaard hebt dat u nadien opnieuw bedreigd werd door onbekenden. Dit is echter in tegenspraak met uw verklaringen tijdens het gehoor waar u uitdrukkelijk stelde dat u na het incident geen problemen meer hebt gekend (CGVS, p. 9).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u erbij dat u na het incident geen problemen meer had. U zou zich gewoon niet meer veilig hebben gevoeld (CGVS, p. 9). Hier kan aan toegevoegd worden dat u niet beschikt over het originele attest.

Uw verklaringen hierover zijn eveneens tegenstrijdig. Aanvankelijk beweerde u dat u het originele attest zelf in uw bezit had en dat u dit zou meegenomen hebben op uw reis naar België. U zou het origineel verloren zijn onderweg in de bergen maar u zou wel nog beschikt hebben over kopie's die in een andere tas zaten (CGVS, p. 7).

Toen u er op gewezen werd dat het attest pas werd afgeleverd na uw aankomst in België veranderde u uw verklaringen en zei u dat uw familie acht of negen maanden geleden een kopie van dit attest opstuurde vanuit Kosovo. U weet niet of uw familie het attest voor u gaan halen is of dat ze het thuis al hadden liggen (CGVS, p. 7). Uw UNMIK-reisdocument bevestigt uw identiteit maar deze staat niet ter discussie. Uit dit reisdocument blijkt bovendien dat u op 24 december 2004 de grens hebt overschreden aan de grenspost Morine (tussen Kosovo en Albanië). Nochtans verklaarde u tijdens het gehoor dat u het reisdocument nooit hebt gebruikt en dat u er niet mee gereisd heeft (CGVS, p. 2). U zou in Kosovo ook beschikt hebben over een Servisch paspoort. U legde dit echter niet neer omdat u dit verloren zou hebben (CGVS, p. 8). Het medisch attest bevestigt ook enkel dat er op u geschoten werd en dat u nav uw verwondingen van 9 augustus 2003 tot 18 augustus 2003 in het ziekenhuis werd opgenomen, hetgeen zoals reeds vermeld niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift van 10 februari 2009 tot het opsommen van enkele rechtsregels en beginselen, aangevuld met de bemerkingen dat, naar zijn mening, de Commissaris-generaal onvoldoende heeft onderzocht of hij bij terugkeer naar zijn land beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en dat het risico op ernstige schade niet afdoende werd onderzocht.

Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij niet beschikt over het originele attest van de rechtbank niet als voldoende reden beschouwd kan worden om de aanvraag als ongeloofwaardig af te wijzen. Hij stelt ook dat de Commissaris-generaal niet afdoende motiveerde waarom het medische attest niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoekers leven of vrijheid in gevaar is of dat hij een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar zijn land. Verzoeker meent dan ook dat de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden.

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist, noch weerlegt. Deze blijven bijgevolg staande. De Raad maakt deze tot de zijne.

De beschouwingen van verzoeker zijn onvoldoende om enig nieuw licht te werpen op de zaak, laat staan dat ze de motivering kunnen ontkrachten.

Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel, dit legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd opgeroepen voor een interview; dat deze tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

Dat de bestreden beslissing op dezelfde gronden zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert, houdt op zich geen schending in van de motiveringsplicht, laat staan van de zorgvuldigheidsplicht. Alleszins zijn verzoekers bemerkingen onvoldoende om tot een schending te besluiten.

Wat betreft de documenten, verzoeker werkt niet uit hoe een andere beoordeling van de documenten enige invloed heeft op de conclusie van de bestreden beslissing. Ook deze bemerkingen zijn onvoldoende om de overige motieven, die voldoende draagkrachtig zijn, te weerleggen.

3.2. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE